

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., v právní věci žalobce **A. Š.** zastoupeného obecným zmocněncem JUDr. M. Š. Ph.D., proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem v Ostravě, 28. října 117, za účasti osob zúčastněných na řízení **I. J. S.**, a **II. P. S.**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 8. 2011, č. j. MSK 138823/2011, ve věci určení veřejně přístupné účelové komunikace,

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, kterým bylo změněno rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 4. 2011, č. j. MMFM 39414/2011, jímž správní orgán I. stupně deklaroval, že komunikace na části pozemku parc. č. 2925/1, části pozemku parc. č. 2926 a části pozemku parc. č. 2927 k. ú. Frýdek, vedoucí nepřetržitě podél pozemku parc. č. 7670/1 k. ú. Frýdek v délce cca 40 m a šířce cca 3 m není veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebyla jako taková zřízena a nebyla předchozím ani současným vlastníkem veřejnému užívání věnována. Změna rozhodnutí spočívala v doplnění výroku, když za slovo „věnována“, bylo doplněno „a žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí, že se na pozemku parc. č. 2926 v k. ú. Frýdek nachází veřejně přístupná účelová komunikace, se zamítá“.

Žalobce namítá, že:

- 1) tím, že žalovaný uvedl, že předmětná pozemní komunikace je pouze pozemní komunikací a nikoli účelovou pozemní komunikací, tedy neurčil podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemích komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), kategorii pozemní komunikace, došlo k nesprávné aplikaci zákona a rozhodnutí žalovaného je tak založeno na nesprávném a nezákonném posouzení právního stavu a tím i v rozporu s ustanovením § 2 odst. 1 správního řádu;
- 2) žalovaný se nesprávně odvolává na rozhodnutí Ústavního soudu č. j. II. ÚS 268/06, které je založeno na jiných skutečnostech, neboť v tomto rozhodnutí Ústavní soud hovoří výslovně o vlastnické restituci. V daném vztahu, který je předmětem žaloby, však k restituci nedošlo, převod zde byl uskutečněn z jiného titulu a nejedná se tedy o zákonodárcem předpokládanou majetkovou nápravu křivd. Žalovaný dle žalobce navíc připustil, že předmětná komunikace byla používána jako veřejně přístupná již v roce 1925, tento důkaz však nezahrnul do svého uvážení. Žalobce se domnívá, že důkazy vyjádření Bytového podniku města Frýdku-Místku ze dne 3. 5. 1990 i vyjádření Severomoravských pekáren a cukráren s. p. Ostrava ze dne 25. 4. 1990 lze interpretovat i tím způsobem, že žalobce pouze usiloval o potvrzení možnosti přístupu k nemovitostem ve svém vlastnictví, jelikož v dané době nebylo veřejné užívání účelové komunikace zákonem založeno. Nijak tím nedošlo dle žalobce k popření veřejného užívání, které existovalo již v roce 1925. Žalovaný interpretuje dle žalobce předložené důkazy svévolně, porušil zásadu vyhledávací, když si neopatřil žádné důkazy svědčící pro vyslovený skutkový závěr;
- 3) rozhodnutí žalovaného je vnitřně rozporné a zjištěné skutečnosti neodpovídají právním závěrům, které žalovaný vyslovil, neboť pokud žalovaný dovodil, dle žalobce správně, konkludentní souhlas vlastníka komunikace, pak nelze současně tvrdit, že tento souhlas nedal, zvláště za situace, kdy žalobci nesvědčilo pro užívání žádné obligační právo. Pokud žalovaný dovodil, že takový souhlas existoval, měl dle žalobce rovněž přisvědčit existenci veřejně přístupné účelové komunikace;
- 4) žalovaný nesprávně dovozuje, že veřejné užívání účelové komunikace musí nutně svědčit „veřejnosti“. Žalovaný tento pojem nedefinuje, což činí jeho rozhodnutí

nepřezkoumatelné, neboť není jisté, o jaká zákonná kritéria se jeho uvážení opírá. Dle žalobce podmiňovat veřejné užívání účelové komunikace dle § 7 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích jakýmkoli užíváním „veřejností“ je zcela mimo dikci předmětného zákona, jakož i ustálené judikatury. Žalovaný dle žalobce vychází ze špatného právního názoru, že institut veřejného užívání komunikace nemůže sloužit jednomu vlastníku nemovitostí, ke kterým neexistuje žádná jiná přístupová cesta. Dle názoru žalobce zákon naopak předpokládá institut účelové komunikace primárně vůči vlastníkově dotčených nemovitostí. Dle žalobce se žalovaný nijak nevypořádává s doloženým tvrzením žalobce, že ke své nemovitosti nemá žádný jiný přístup než po výše zmíněné účelové pozemní komunikaci.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K námitkám žalobce uvedl, že Nejvyšší správní soud připouští existenci pozemní komunikace (dopravní cesty), kterou nelze zařadit do žádné ze čtyř kategorií pozemních komunikací vymezených silničním zákonem (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 As 44/2011 ze dne 16. 5. 2011). Co se týče nálezu Ústavního soudu č. j. II. ÚS 268/06, v tomto se Ústavní soud přiklonil k závěru, že k přechodu souhlasu dochází při převodu vlastnického práva mezi soukromými subjekty tam, kde nový vlastník pozemek přejímá do vlastnictví s vědomím, že je vlastnické právo již omezeno. Nejvyšší správní soud, který na tento nálezk odkazuje, ve svém rozhodnutí uvádí, že je nutné rozlišovat situace, které budou představovat výjimku z tohoto pravidla, a zdůrazňuje při tom, že v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka. Skutečnost, že se jednalo o nabytí vlastnického práva v rámci restituce, uvádí Nejvyšší správní soud jen v závorce. Co se týče vyjádření Bytového podniku města Frýdku-Místku ze dne 3. 5. 1990 i vyjádření Severomoravských pekáren a cukráren s. p. Ostrava ze dne 25. 4. 1990, tyto žalobce obdržel proto, aby mohl realizovat úpravy rodinného domu č.p. X. Tato tvrzení nelze považovat za souhlas s veřejným užíváním předmětných nemovitostí. Žalovaný nedovodil v rozhodnutí konkludentní souhlas s veřejným užíváním předmětné komunikace. Žalovaný uvádí, že jde o soukromoprávní závazek ve prospěch žalobce resp. zákazníků autodílny nebo nájemců garáží. Ve zbytku žalovaný odkazuje na napadená rozhodnutí.

Právo osob zúčastněných na řízení uplatnili J.S. a P. S.; ti se však k žalobě nevyjádřili.

Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce podal dne 14. 10. 2009 u správního orgánu I. stupně oznámení o pokračování nezákonné blokády pozemní komunikace vozidly J.S., včetně žádosti o určení, že komunikace na pozemku parc. č. 2926 k. ú. Frýdek, je účelovou pozemní komunikací, která slouží ke spojení nemovitosti čp. X žalobce s místní komunikací na ul. T. G. Masaryka ve Frýdku-Místku. Na základě této žádosti bylo dne 9. 11. 2009 zahájeno řízení o určení právního vztahu této komunikace na části pozemku parc. č. 2926 (vlastníci P. S. a J. S.) a parc. č. 2927 (vlastník Ing. M. N.), k. ú. Frýdek. S prohlášením předmětné komunikace za účelovou veřejnou komunikaci nesouhlasil žádný z vlastníků dotčených pozemků. P. S. k věci navíc uvedla, že sama jezdí ke svému pozemku přes pozemek č. 2927 na základě věcného břemene zřízeného smlouvou o zřízení věcného břemene k pozemku par. č. 2927 k. ú. Frýdek z roku 2000 mezi tehdejšími vlastníky tohoto pozemku a tehdejšími majiteli pozemku č. 2926, kterou bylo zřízeno věcné břemeno pro právo chůze a jízdy všemi dopravními prostředky, a to za účelem

přístupu k pozemku parc. č. 2926, k. ú. Frýdek, a objektu čp. X za účelem řádného provozu objektu, a současně za účelem údržby pozemku par. č. 2926, nejen pro vlastníka, ale i pro jeho obchodní partnery. J.S. zaslal žalobci prostřednictvím svého advokátního zástupce v lednu 2008 dopis, v němž jej vyzýval k vyřešení průjezdu žalobce k jeho pozemku přes jeho pozemek, když mu nabízel, že mu např. vydá klíč k závoře a tímto by mu umožnil průjezd v kteroukoli denní i noční hodinu. V řízení byl dále proveden důkaz administrativní dohodou č. 1308/1-61 uzavřenou 6. 3. 1960 mezi Místním národním výborem ve Frýdku-Místku a Ostravskými mlýny a pekárny Ostrava, kterou byl pro nájemce domu čp. X vyhrazen průchod po části parcely 2926. Dne 29. 12. 2009 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, č. j. MMFM 81701/2009, o deklaraci předmětné komunikace jako účelové komunikace přístupné veřejnosti, která je na těchto pozemcích minimálně od roku 1960 dodnes. Proti tomuto rozhodnutí se odvolala P. S. Dne 5. 3. 2010 bylo žalovaným rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání, a to pro rozpor s právními předpisy. Dne 21. 7. 2010 bylo správním orgánem I. stupně vydáno rozhodnutí, č. j. MMFM 94207/2010, kterým bylo rozhodnuto, že komunikace na části pozemku par. č. 2925/1, části pozemku par. č. 2926 a části pozemku parc. č. 2927 k. ú. Frýdek, vedoucí nepřetržitě podél pozemku parc. č. 7670/1 k. ú. Frýdek v délce cca 40 m a šířce cca 3 m není veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebyla jako taková zřízena a nebyla předchozím ani současným vlastníkem veřejnému užívání věnována. Správní orgán I. stupně své rozhodnutí odůvodnil tím, že v daném případě se sice jedná o pozemní komunikaci, ale tato komunikace není komunikací místní, neboť nikdy nebyla zařazena v síti místních komunikací, jedná se tedy o účelovou komunikaci. Dále správní orgán I. stupně na základě provedených důkazů uzavřel, že s užíváním účelové komunikace třetími osobami nebyl vlastníky pozemků vysloven souhlas a že veřejná dostupnost účelové komunikace ještě sama o sobě nečiní komunikaci veřejnou. Správní orgán I. stupně přisvědčil žalobci pouze v tom, že je zde částečně splněna otázka komunikační nezbytnosti (absentuje veřejný zájem), neboť v současné době není zajištěn jiný příjezd k nemovitosti čp. X než přes část pozemku parc. č. 2927 a 2926 k. ú. Frýdek. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že se v daném případě jedná o vztah občanskoprávní povahy, když řešení situace vidí ve zřízení věcného břemene. Proti tomuto rozhodnutí podal odvolání žalobce. Rozhodnutím žalovaného bylo rozhodnutí správního orgánu I. stupně dne 6. 12. 2010 opětovně zrušeno a věc mu byla vrácena k novému projednání, když žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně se dostatečně nevypořádal s námitkou žalobce, že některá vydaná rozhodnutí svědčí o existenci veřejně přístupné účelové komunikace a že se nevypořádal s důkazy navrženými žalobcem (důkaz ohledáním, důkaz fotografiemi). Nově byl proveden mj. důkaz listinou ze dne 3. 5. 1990 adresovanou žalobci, v níž mu Bytový podnik města Frýdek-Místek udělil souhlas k používání parcely 2925/1, kdy část této parcely je komunikace sloužící pro příjezd ke garážím, jež jsou majetkem Bytového podniku, a dále souhlas k průjezdu a používání parcely č. 2927. Dále byl proveden důkaz listinou Severomoravských pekáren a cukráren, Frýdek-Místek ze dne 25. 4. 1990 adresovanou žalobci, nazvanou „odpověď na Váš dopis ze dne 19. 4. 1990“. Obsahem této listiny je reakce Severomoravských pekáren a cukráren na oznámení žalobce o zahájení stavebního řízení ve věci úpravy žalobcova domu č.p. 1119, když Severomoravské pekárny a cukrárny, Frýdek-Místek, v dopise uvedly, že zásadně nesouhlasí se zvýšeným provozem a případným parkováním motorových vozidel. Souhlasí pouze s běžným průchodem a průjezdem. Dne 28. 2. 2011 byl správním orgánem I. stupně proveden výslech deseti svědků, kteří byli v minulosti zákazníci žalobce, který ve svém domě provozoval dílnu, v níž opravoval auta.

Všichni svědci uvedli, že předmětnou komunikaci užívali k tomu, aby se dostali do dílny žalobce, případně aby mu mohli pomoci s opravou jeho domu. Dne 13. 4. 2011 vydal správní orgán I. stupně nové rozhodnutí, kterým znovu rozhodl tak, že předmětná komunikace není veřejně přístupnou účelovou komunikací, nebyla jako taková zřízena a nebyla předchozím ani současným vlastníkem veřejnému užívání věnována. Odůvodnění svého rozhodnutí oproti předchozímu doplnil o zhodnocení dalších důkazů, a to k fotografiím, které doložil v řízení žalobce, uvedl, že zachycují stav v určitém okamžiku, a to, že komunikace byla vždy průjezdná. Co se týče udělení výslovného souhlasu Bytového podniku města, který byl vlastníkem pozemků 2925/1 a 2927, k průjezdu po těchto komunikacích a námitky žalobce, že z tohoto souhlasu vyplývá, že okruh uživatelů není nijak omezen, k tomu správní orgán I. stupně uvedl, že naopak má za to, že s užíváním účelové komunikace třetími osobami nebyl tehdejší vlastník pozemků vysloven souhlas, neboť tento byl adresován žalobci a nikoli veřejnosti, což svědčí o tom, že se zde žádná veřejně přístupná komunikace nenacházela, a proto bylo potřeba toto právo zajistit individuálně na základě akceptované výhrady. Svědecké výpovědi vyhodnotil správní orgán I. stupně tak, že je z nich patrné, že předmětná komunikace byla užívána uzavřeným okruhem účastníků. Co se týče čestného prohlášení M. G., matky žalobce, bylo zjištěno, že tato nikdy nebyla spolu se svým manželem vlastníkem domu č.p. X, jak tvrdí ve svém prohlášení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, neboť s rozhodnutím správního orgánu I. stupně nesouhlasil. Své odvolání odůvodnil tím, že dle jeho názoru bylo ve správním řízení prokázáno, že se jedná o veřejně přístupnou komunikaci, neboť na pozemku č. 2926 se od nepaměti nachází účelová komunikace, jedná se o jedinou přístupovou a příjezdovou komunikaci k domu č. X, tedy je splněna podmínka komunikační nezbytnosti, tato komunikace byla využívána veřejností, tedy třetími osobami vůči majitelům pozemků, na nichž se rozkládá a dále že předchozí majitelé pozemků, na nichž se komunikace rozkládá, dali výslovný souhlas s jejich využíváním veřejností a současní majitelé s tímto souhlasili konkludentně. Smlouva o věcném břemeni mezi některými majiteli této komunikace dle žalobce na faktický stav nemá vliv. Žalovaný vydal dne 4. 8. 2011 žalobou napadené rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo fakticky potvrzeno. Žalovaný se znovu podrobně zabýval podmínkami, jejichž splnění je nutné pro deklaraci komunikace jako účelové komunikace veřejně přístupné, když dospěl ke shodnému závěru jako správní orgán I. stupně, že se o takovou komunikaci nejedná.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Krajský soud rozhodoval o věci samé bez jednání, neboť oba účastníci s tímto postupem souhlasili (ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s.)

Podle ustanovení § 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 3. 2012, pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti. Pozemní komunikace se dělí na tyto kategorie:

a) dálnice,

- b) silnice,
- c) místní komunikace,
- d) účelová komunikace.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 3. 2012, účelová komunikace je pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka. Úprava nebo omezení veřejného přístupu na účelové komunikace stanovené zvláštními právními předpisy tím není dotčena.

Krajský soud vycházel z dosavadní judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví. Ta dovodila, že předpokladem pro vydání deklaratorního rozhodnutí o tom, že určitá komunikace je veřejně přístupnou komunikací ve smyslu § 7 odst. 1 věty první zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, je mj. souhlas vlastníka pozemku, na kterém se komunikace nachází. Není-li tento souhlas dán nebo jsou-li o něm důvodné pochybnosti, je možné k deklaraci existence účelové komunikace přistoupit výhradně za splnění následujících podmínek: naplnění zákonných znaků veřejně přístupné účelové pozemní komunikace, existence nezbytné komunikační potřeby a poskytnutí odpovídající náhrady za omezení vlastnického práva. Podmínka existence nezbytné komunikační potřeby je splněna, pokud se v dané lokalitě nenachází k předmětné komunikaci alternativa, o níž by bylo možné vzhledem ke konkrétním podmínkám v území ještě rozumně uvažovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011, č. j. 2 As 44/2011-99).

Obdobně se vyjádřil i Ústavní soud ČR v nálezu ze dne 9. 1. 2008, č. j. II. ÚS 268/06, když uvedl, že nezbytnou podmínkou ústavní konformity omezení vlastnického práva je v případě tzv. veřejně přístupných účelových komunikací souhlas vyjádřený vlastníkem příslušného pozemku, neboť zákon o pozemních komunikacích omezení vlastnického práva nespojuje s poskytnutím finanční náhrady. Vedle nezbytného souhlasu vlastníka je podmínkou veřejného užívání soukromého pozemku též existence nutné a ničím nenahraditelné komunikační potřeby.

Nejvyšší správní soud dále dovodil, že souhlas vlastníka s užíváním pozemku třetími osobami musí být alespoň konkludentní, a to nad rámec toho, co je vlastník povinen strpět podle svých soukromoprávních závazků. Skutečnost, že vlastník pozemku nebo jeho právní předchůdce upravil právo cesty a jízdy formou věcného břemene, svědčí spíše tomu, že neměl v úmyslu povolit neomezené užívání komunikace na jeho pozemku neurčitým okruhem třetích osob. Konkludentní souhlas s veřejným užíváním účelové komunikace nelze bez dalšího vyvodit z toho, že stěžovatel nebo jeho právní předchůdce účelovou komunikaci neoplotili ani neoznačili jako soukromý pozemek se zákazem vstupu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009-60).

K námitce žalobce č. 1) soud uvádí, že žalovaný nejprve předmětnou komunikaci zařadil ve svém rozhodnutí mezi účelové komunikace podle § 2 odst. 2

zákona o pozemních komunikacích (str. 9 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), když se dále zabýval otázkou, zda se jedná o účelovou komunikaci veřejně přístupnou nebo nepřístupnou. Správní orgán I. stupně se v souladu s platnou judikaturou ve svém rozhodnutí dále naprosto správně zabýval dalšími pojmovými znaky účelové pozemní komunikace, a to souhlasem vlastníka nemovitosti a komunikační potřebností. O tyto pojmové znaky byl pojem účelové komunikace judikaturou rozšířen právě v důsledku řešení stále stejného problému, totiž proporcionality omezení vlastnického práva ve prospěch veřejného zájmu, který spočívá v přístupu veřejnosti na komunikaci, která se nachází na pozemku v soukromém vlastnictví. Pokud by se jednalo o účelovou pozemní komunikaci, platil by zde režim tzv. obecného užívání spočívající v možnosti každého tuto komunikaci bezplatně užívat, a to způsobem obvyklým a k účelům, ke kterým je tato komunikace určena. K tomuto nutno podotknout, že souhlas předchozího vlastníka pozemku se zřízením účelové komunikace v zásadě přechází na vlastníka pozdějšího a že v případě pochybností o existenci souhlasu je třeba rozhodnout ve prospěch vlastníka (viz rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2011 č. j. 2 As 44/2011-99).

V případě předmětné komunikace je nesporné, že současní majitelé s deklarací této komunikace za veřejně přístupnou účelovou komunikaci nesouhlasí. Proto se musel žalovaný a posléze soud zabývat otázkou, zda byl s veřejným užíváním předmětné komunikace dán alespoň konkludentní souhlas byť i předchozími majiteli dotčených nemovitostí. K prokázání této skutečnosti byly v průběhu správního řízení provedeny důkazy smlouvou o zřízení věcného břemene k pozemku par. č. 2927 k. ú. Frýdek z roku 2000 mezi tehdejšími vlastníky tohoto pozemku a tehdejšími majiteli pozemku č. 2926, administrativní dohodou č. 1308/1-61 uzavřenou 6. 3. 1960 mezi Místním národním výborem ve Frýdku-Místku a Ostravskými mlýny a pekárny Ostrava, listinou Bytového podniku města Frýdek-Místek ze dne 3. 5. 1990 adresovanou žalobci, listinou Severomoravských pekáren a cukráren, Frýdek-Místek ze dne 25. 4. 1990 adresovanou žalobci. Z těchto všech listin je nepochybné, že předchozí majitelé nemovitostí, na nichž se předmětná komunikace nachází, se vždy snažili udržet užívání komunikace v neveřejném režimu a majiteli nemovitosti, jejímž majitelem je v současnosti žalobce, případně žalobci samému, byla vždy udělena určitá výjimka v užívání této komunikace. Ani skutečnost, že po určitou dobu bylo vlastníky nemovitostí, na nichž se předmětná komunikace nachází, tolerováno užívání komunikace zákazníky žalobce, což bylo v řízení zjištěno ze svědeckých výpovědí, neznamená udělení konkludentního souhlasu s neomezeným užíváním komunikace, neboť se stále jedná o úzce vymezený okruh osob a nikoli okruh osob neurčitý, ačkoli tyto osoby nelze dopředu identifikovat. Lze tak uzavřít, že pro deklaraci předmětné komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací není splněn jeden z pojmových znaků, a sice souhlas vlastníka nemovitosti, na níž se předmětná komunikace nachází, s užíváním komunikace veřejností. Proto předmětná komunikace nemůže být veřejně přístupnou účelovou komunikací deklarována.

Pokud je správnímu orgánu vytýkáno, že o předmětné komunikaci uvedl, že se jedná o pozemní komunikaci, a tuto dále nezařadil do některé ze čtyř kategorií pozemních komunikací v souladu s ustanovením § 2 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, pak tato případná nesprávnost nemůže žalobci přinést příznivější rozhodnutí, neboť správní orgán zcela správně uzavřel, že se jedná o komunikaci veřejně nepřístupnou, nesplňující veškeré pojmové znaky účelové komunikace,

a tudíž nespádající do žádné ze čtyř kategorií, když o tom, že by se snad jednalo o některou ze zbývajících tří kategorií, není pochyb. Pokud by tedy snad zdejší soud dovodil, že se správní orgán tímto postupem dopustil vady, tato by neměla žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a nemohla by být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 s.ř.s.).

K námitce č. 2) žalobce krajský soud ve světle výše uvedených kritérií pro úplnost uvádí, že ani skutečnost, že předmětná komunikace byla užívána již v roce 1925, a to vozidly zásobujícími provozovny, které se zde nacházely, zaměstnanci zde působících podniků a obyvateli domu č. p.X a X, nemění nic na výše uvedeném závěru, neboť ani tento rozsah užívání neodpovídá neomezenému užívání předmětné komunikace neurčitým okruhem třetích osob. Co se týče nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, ačkoli je založen na jiných skutečnostech, jeho tzv. ratio decidendi, tedy nosné důvody rozhodnutí, nepochybně dopadají na případ žalobce, a jsou tak pro žalovaného i soud závazné.

Co se týče žalobcovy žalobní námitky č. 3), tato je nedůvodná, když krajský soud souhlasí s názorem žalovaného, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konkludentní souhlas s veřejným užíváním komunikace nedovodil.

Co se týče námitky č. 4) žalobce, že žalovaný nijak nedefinuje pojem veřejnost, což činí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným, k tomu soud uvádí, že se nejedná o legální pojem, který by bylo nutné podrobit legální definici, jeho význam je zřejmý, jedná se o „každého“. Z formulací, které byly užity ve zmíněných listinných důkazech (viz v případě odpovědi Severomoravských pekáren a cukráren žalobci na oznámení, zahájení stavebního řízení: „...*nesouhlasíme se zvýšeným provozem a případným parkováním, souhlasíme pouze s běžným průchodem a průjezdem.*“, nebo v udělení souhlasu Bytovým podnikem města Frýdku-Místku adresovaným opět pouze žalobci „...*tímto dáváme souhlas k průjezdu a používání parcely č. 2927*“ případně v administrativní dohodě vyhrazení průchodu po části parcely 2926 pro nájemce domu čp. X), je naprosto zřejmé, že vždy šlo o vymezení užívání komunikace pouze ve vztahu ke konkrétní osobě či konkrétnímu okruhu osob, a že majitelé nemovitostí nikdy neprojevíli vůli „věnovat“ komunikaci k užívání veřejnosti.

Co se týče žalobcem tvrzené skutečnosti, že ke své nemovitosti nemá žádný jiný přístup než po předmětné komunikaci a že se s touto skutečností žalovaný nijak nevypořádal, soud uvádí, že žalovaný nerozporoval, že aktuálně je zde v případě přístupu k nemovitosti žalobce nezbytná komunikační potřeba, nicméně tato je pouze jedním z pojmových znaků veřejně přístupné účelové komunikace a bez splnění pojmového znaku souhlasu vlastníka nemovitosti s veřejným užíváním nemůže sama bez dalšího být důvodem pro deklaraci předmětné komunikace veřejně přístupnou účelovou komunikací. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí správně uzavřel, že v případě předmětné komunikace se jedná o vztah občanskoprávní povahy a optimálním řešením situace pro obě strany sporu by bylo zřízení věcného břemene.

Žaloba byla proto jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující jeho obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ě n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 6. března 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu